

L. Rae Lake

SOM-OM

- et begreb, der kan føre til
et monadisk liv

3:6

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

SOM-OM

Et begreb, der kan føre til et monadisk liv

3:6

L. Rae Lake

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

SOM-OM

- et begreb, der kan føre til et monadisk liv

3:6

Af L. Rae Lake
Fra *The Beacon*

(Oversættelse Ebba Larsen)

Alle disciples og aspiranters første opgave er at frigøre sig fra dogmatiske teorier om livet, discipelskabet og den guddommelige plan. De skal desuden have et åbent sind og altid være parat til at vurdere en uventet situation og til at være i stand til at foretage en hurtig nyvurdering af alle forudfattede holdninger, indtil deres åndelige vision er tilstrækkelig kraftfuld.

Alice A. Bailey: *Discipelskab i den Nye Tidsalder, I*, s. 107

Indhold:

Hierarkisk bevidsthed – En uddannelse i enhed:

Der skal gives afkald på sjælsbevidsthed for at opleve væren. Åndelige symboler skal transcenderes. Formålet skal tjenes, og derfor er der behov for større erkendelse. Og man skal forstå den abstrakte betydning af synteseskabende intelligens.

ØNSKES!

Mennesker som erkender monadisk syntese. Man skal være i stand til at opgive sin stræben efter sjælsbevidsthed og arbejde intelligent med skabelse af syntese. Man skal være villig til at arbejde som en enhed uafhængigt af tidens begrænsninger. Man får en usædvanlig tjenestemulighed, fordi man vil erkende alle bevidsthedsstadier samtidigt. Er du interesseret – søg i det indre.

En åndelig fælde

Man kan få indsigt ved at læse Chungliang Huangs kosmiske favoritjoke:

"Hele sit liv kæmper et menneske med at nå op til toppen af en stige, og endelig når det op – kun for at opdage, at den står op ad den forkerte mur!"¹

Hvordan er den hierarkiske stige, der kaldes tænkingens "midter- eller hjerteprincip" (sjæl/Hierarki/bevidsthed), hvor et åndeligt, men alligevel begrænset spændingsfelt forbinder to livsfaser: Den lavere konkrete tænkeevne (personlighed/menneskehed/intelligens) og den højere abstrakte tænkeevne (monade/Shamballa/vilje)? Først skal den hierarkiske bevidstheds høje grænseområde udforskes, og der skal tages stilling til, om menneskets stige står op ad den åndelige sjælsbevidstheds begrænsende mur eller op ad den frigørende synteseskabende mur, hvor guddommelig abstraktion aktiverer den ihærdige intelligente vilje.

Mennesket vakler på kanten til monadisk erkendelse og opdager, at bevidsthedens ydre omkreds – dvs. den form, som man forestiller sig, at menneskets egen unikke forståelse har – kræver regulering og endog mulighed for at skifte fra sjælsbevidsthed til monadisk identifikation. Mikrobiologer, der i nutiden benytter nano-teknologi, erkender, at form kræver bevægelse. Visse virkninger i det fysiske legeme er afhængig af fysiske "sammenkoblende" forbindelser, der udelukkende er baseret på specialiserede overfladeformer – eksempelvis proteiner og vira. Når der er konstateret vira – som f.eks. de, der udløser diarré eller resistens – skal de holdes indkapslet, så de ikke kommer i forbindelse med organismen og skader den med deres nedbrydende virkninger.

Der bruges ufatteligt mange penge på detaljeret at vise, hvordan vira kommer til udtryk fysisk og på at finde lægemidler. Det er derfor ikke særligt overraskende, at man har opdaget, at form også kræver bevægelse i bevidstheden (både i den enkeltes og i en gruppes bevidsthed), fordi den form, som man mener menneskets åndelige forståelse har, kræver særlige evner – eller afslører manglende evner – for at man kan skabe en effektiv syntese med guddommelighed. Ved at vælge en

¹ Chungliang Al Huang: *Quantum Soup*, p. 127

mere sublim metode til erkendelse, får man (ligesom den græske gud *Proteus*)² kraft til at ændre formen ved klart at skelne mellem relativitet og samhørighed, mellem bevidsthed og abstraktion, mellem sjælsbevidsthed og syntese. Evnen til at forme og omdanne intelligensen afhænger af den opfattelse, man har af den esoteriske forskel mellem sjælsbevidsthed (den ene sjæl) og den synteseskabende abstraktion (den ene vilje).

Abstraktion

Abstraktion er et vanskeligt begreb at beskrive helt nøjagtigt, og derfor bruger man ofte symbolik. Det er let at beskrive dualitet som yin og yang, men alt for ofte bemærker man ikke den abstrakte cirkel, der rummer dem begge – og den synteseskabende abstrakte tænkeevne i sin helhed rummer både eksklusivitet (den konkrete tænkning) og inklusivitet (midterprincippet i tænkning). Dualiteter og deres permanente relation (bevidsthed) er tilsammen mere omfattende end summen af hver enkelt del. Hvad angår tænkning, er den "mere omfattende" (afhængig af størrelsesforholdet) for Planetlogos og Sollogos og "Den Ene", "*i hvem vi lever, ånder og er*"³ eller "*om hvem, der intet kan siges*". At frigøre erkendelsen fra de indre symbolske rammer (der inkluderer sjælsbevidsthed og tid) kræver en synteseskabende "sans" for samhørighed. Den synteseskabende vilje – eller shamballiske vilje – kræver, at man ikke arbejder symbolsk, men *abstrakt* (en helt anden metode), og at man udtrykker samhørighed i sin væren.

Den shamballiske tænke måde (at tænke som én) er abstrakt og synteseskabende, den hierarkiske tænke måde (der kommer til udtryk kollektivt, via grupper og sjæle) er relativ og bevidst, og den helt menneskelige erkendelse (der er individuel)

² Proteus, i græsk mytologi en havmand, som på sin rejse hjem fra Troja mødte Menelaos i en drabelig kamp. Menelaos vandt, selvom Proteus konstant forvandlede sig til farlige dyr. Proteus' evne til forvandling har gjort hans navn til synonym for en vendekåbe.

³ *Apostlenes Gerninger*: 17,28

kommer i brudstykker og hører til personligheden. Her skal man skelne mellem personlige (eksklusive) og hierarkiske (inklusive) holdninger, men at beskrive den universalitet, der er uløseligt forbundet med en synteseskabende intelligens, er naturligvis ikke så let. Selvom det samlede helhedsindtryk ligger fast, kan man når som helst opleve udsving i holdninger og i den relative orientering, fordi bevidstheden har tendens til at blive stimuleret i en nedgangsperiode og at blive sjælspåvirket i en opgangsperiode. Selv en sporadisk koordination med en nedadstrømmende (stimulerende) kraft kan skabe ydre problemer og splittelse, som man kalder personlighedens "selvdestruktive" tendenser. Koordinering med hierarkiske og nedstrømmende energier (som dog også kan virke destruktive) har tendens til at frigøre mennesket fra symbolsk begrænsning, som kan føre til shamballisk erkendelse.

Inklusivitet

Inklusivitet er åndeligt set synonymt med sjælsbevidsthed, fordi man ikke kun tænker *på* sjælen, men tænker *som* sjæl. Inklusivitet udvikler "meningens verden" og "vejen" og har karakter af proces, stræben, forandring, udvikling, varme, farve, omdannelse, enhed, vækst og samler relaterede og (tilsyneladende) urelaterede ting. Enkelt personer danner grupper, grupper danner eller knytter sig til større grupper, indtil alle er inkluderet og forbundet i en følelse af holistisk relation. Den tanke, at menneskeheden skal erkendes som én verdensgruppe, er et relativt nyt eksempel på, at hierarkisk kærlighed er under udvikling. Men selvom man oplever, at alle på Jorden er ét (naturrigebevidsthed), så ville bevidstheden fortsat være opdelt i brudstykker, fordi den er begrænset som en "helhed" eller en totalitet, der består af ensartede og individuelle dele. Enhver gruppe (herunder Verdenssjælen) kan fortsat opdeles, begrænses og er tvunget til at fungere under åndelige principper, men ikke under den guddommelige vilje.

Bevidsthed/kærlighed/relation/mening/hjerte/sjæl er symbolske billeder på den sjælsbevidsthed, der er begrænset af åndelig/planetarisk ekspansion. Fordi disse symbolske billeder er begrænset af tid/rum, repræsenterer de kun sandheden symbolsk og er fortsat udelukket fra guddommelig/solar erkendelse. Den dybt rodfæstede begrænsning af den hierarkiske bevidsthed forklarer, hvorfor det mere abstrakte fokuspunkt, der kaldes "Shamballas råds-kammer", er et mål for Hierarkiets medlemmer.⁴ Og selvom Buddha sandsynligvis ikke opfattede det på den måde, så fandt han – hinsides den hierarkiske bevidstheds planetariske natur – vejen til solar erkendelse ved hjælp af en aktiv forståelse af den synteseskabende natur, der findes i Det Ene tankesind i et monadisk spændingsfelt, der fører til visdom. Den tibetanske mester opfordrer ikke til at bruge tid på den mening, som symbolerne på bevidsthed har, men på at arbejde med den abstrakte betydning af samhørighed. Som sjæl bruger man abstraktion til at udforske den monadiske tænkning og opdager, at dens natur er ...

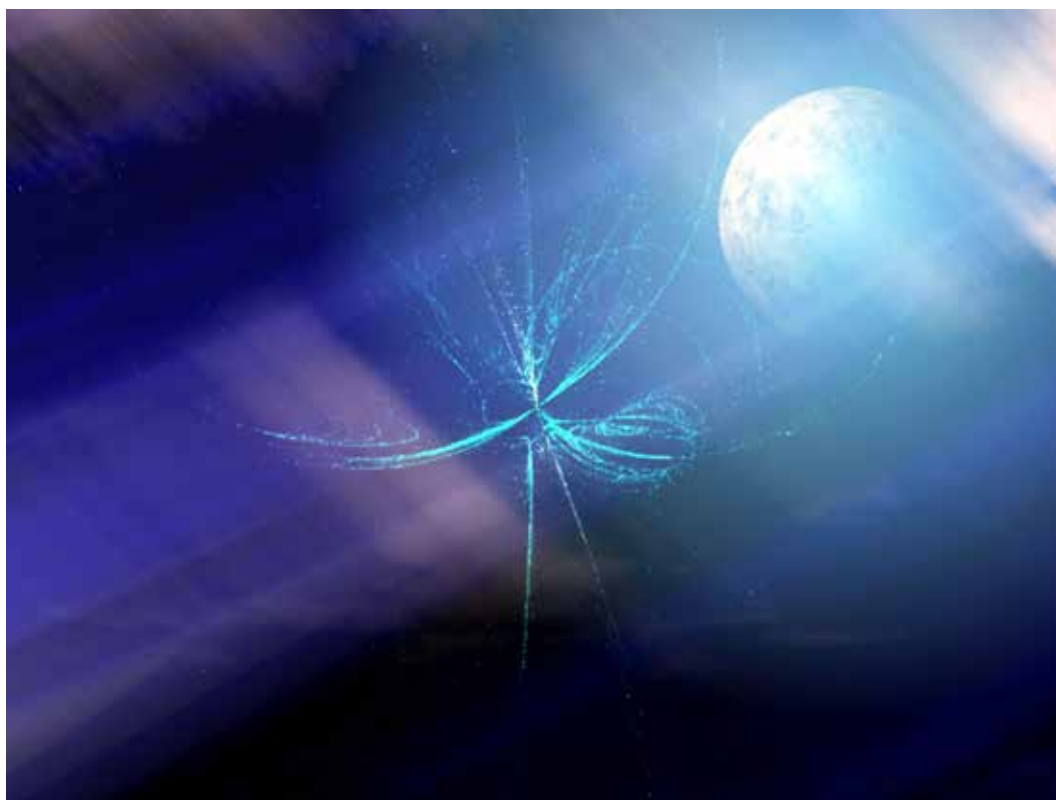

Syntese

Syntese, det højeste aspekt af intelligens, er vilje, hvor man ikke tænker på samhørighed, men som EN. Syntese ER "betydningens verden", "vejen", den abstrakte tænkeevne, monadisk/shamballisk erkendelse, og er karakteriseret ved evighed, guddommelighed, vilje, væren, levemåde og samhørighed med Den Ene. Syntese er ikke baseret på nogen form for sammensmeltning eller fusion eller transfiguration. Sagt helt enkelt – livet ER, og alt som ER, eksisterer allerede. Alle forandringer eller udvidelser findes inden for periferien af menneskets sekventielle intuitive forståelse af evighed.

4 Alice A. Bailey: *Strålerne og Indvielserne*, s. 335

Når man arbejder med abstrakt intelligens, monadisk vilje og shamballisk erkendelse, så er hierarkiske teknikker til relation og samstemmighed irrelevante. Det bliver derefter nyttigt at skelne rent abstrakt mellem "bevidsthed" og "klar erkendelse", for mens bevidsthed forudsætter proces, så gør den synteseskabende erkendelse det ikke. Selvom man benytter metoden flygtigt, vil man opfatte to former for intuitiv forståelse tydeligt. Syntese er ikke et "slutprodukt", for den kommer hverken fra individuel stræben eller fra gruppebestræbelse. Ligesom "*Jeg og Faderen er Et*", så er bevidsthed og syntese "Et", men de er ikke ens. Syntese indeholder bevidsthed, men bevidsthed indeholder ikke syntese. Sjæl og bevidsthed er et åndeligt princip for hierarkisk aktivitet, dvs. en sekventiel opfattelse af et abstrakt hierarki, af et kraft-/energispændingsfelt, af et komplekst aspekt af hierarkisk intelligens, der forbinder stof og ånd. For at kunne deltage i den guddommelige intelligens' sande perspektiv, er man nødt til at disidentificere sig med både eksklusiv (personlig) og inklusiv (sjæls-) bevidsthed for at kunne identificere sig med syntese (monade). Ikke dualiteter, ikke triader, kun samhørighed med den abstrakte tænkeevne – den synteseskabende intelligente vilje.

Der kommer et interessant tidspunkt, når man arbejder med betydningen af solar syntese og samhørighed og opdager, at man dybest set arbejder som én, fordi man arbejder på samme måde som Planetlogos. Den ydmyge tanke giver en pause. Guddommelig abstraktion åbenbarer, at den ene sjæl hverken er et resultat af kollektiv sjælsbevidsthed eller et resultat af åndelig stræben mod en gruppe, men i stedet er resultater af en helt ny livsfaktor, der er syntese, en altomfattende og evig erkendelse som én. Ved direkte kontakt til den synteseskabende vilje åbenbares den symbolske triangel i tænkeevnen som en evig livscirkel, så intelligensen afklares ved at overflødiggøre (transcendere) den sekventielle bevidsthed. Shamballisk intuitiv forståelse er mulig for de, der identificerer sig som ét, dog ikke med enhver "relation mellem", men med en abstrakt intelligens' monadisk syntese, der indeholder alt.

Det dobbelte lys i Den Enes tænkeevne

Individuel

Konkrete tænkeevne

tid
hardware
personlighed
menneskehed
aspirant
ydre
logik
tilsynkomst
stof
dualitet
psykologi
individuelle
begyndelsen
delen
stræbe

relation

relativitet
software
sjæl
Hierarki
discipel indviet
indre
fornuft
mening
bevidsthed
enhed
syv stråler
grupper/ashramer
mellemtiden
relationer
på vej

Synteseskabende

Abstrakte tænkeevne

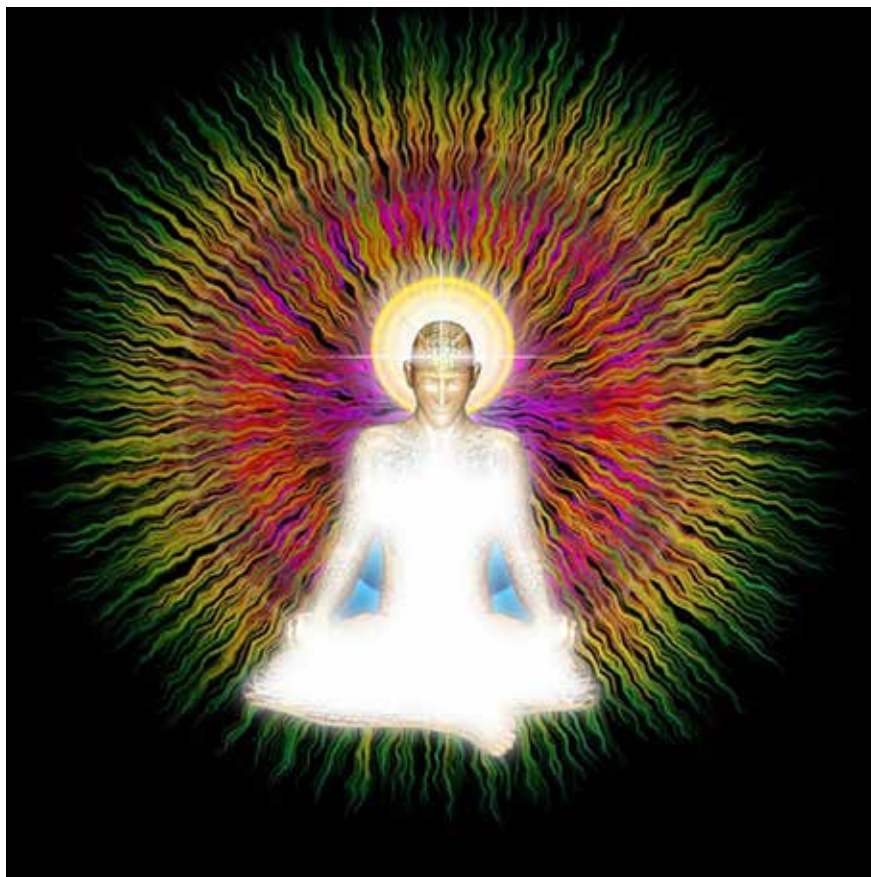
tidløshed
hensigt
monade
Shamballa
synteseskabende
visdom
betydning
ånd
syntese
systemisk stråle
Den Ene
slutningen
helheden
væren

Det teoretiske spændingsfelt mellem stof og ånd kan man naturligvis fortsat opfatte, forstå, bruge og respektere, men sjælsbevidstheden er alene en metode til at nå et mål. Sjælen er ikke menneskets mål. Den er heller ikke en enhed, der skal beundres for sin egen skyld i kærlighedens navn. Mennesket rummer de samme symbolske relationer som Kristus og Buddha. Men man kan ikke personificere relationer til former uden for sig selv (f.eks. guder, skytsånder, sjæle, engle og såkaldte opstegne mestre), fordi personificering er delelig, og den fragmenterer intelligensen, forstyrrer effektiviteten i abstraktionsevnen og blokerer for åndelig modenhed. Man kan kun arbejde som sjæl i det indre – ikke i det ydre. Med abstrakte formuleringer kan man – når man betragter bevidsthed som energi – blive *for* konkret, hvis man forbinder magnetisme og udstråling med former som kanaler og strømme. Relativ mening forbinder Den Ene med de mange, Shamballa/menneskehed, monade/personlighed, abstrakt/konkret tænkeevne, ånd/stof. Ser man det som et spændingsfelt (ikke som mennesket), er det tydeligt, hvorfor Kristus, da han talte som sjæl, pointerede over for menneskeheden, at *"ingen kan komme til Faderen uden gennem mig"*. Der findes ingen andre måder at gå fra personlig intelligens til synteseskabende intelligens end via hierarkisk abstraktion. Der findes ingen anden måde at arbejde med shamballisk hensigt end ved at opfatte og acceptere hierarkisk tilknytning. En endelig bevidsthedsmæssig accept af den hierarkiske natur kan man ikke undgå (selvom den er forsætligt eller vanemæssigt forsinket) på grund af dens rodfæstede relation med den shamballiske syntese.

Hierarkisk inklusivitet

Det mest karakteristiske ved hierarkisk bevidsthed er en sekventiel intuitiv forståelse – og den opnår alle. Der skabes et spændingsfelt med den konkrete tænkeevne, hvor bevidstheden indeholder et sidste midlertidigt område, der styres af en sekventiel (og dog relativ illusorisk) dobbelt erkendelse som eksempelvis fortid/fremtid. Den tibetanske mester siger, at bevidsthedens oprindelige mønster og hensigt ikke havde planetarisk eller solar oprindelse, selvom den beslaglægger og forbinder begge systemer i spændingsfeltets sfære af tid og rum. Og som sjælsintegrerede mennesker kører man fast i det. Ligesom slowmotion kan en sekventiel erkendelse skabe en tydeligere opfattelse af trin og stadier, der strækker sig fra en næsten

uendelig kompleksitet til en næsten uendelig enkelhed i det, der viser sig som et omfattende hierarki af abstraktion, der udvikler mønstre af kraft og energi i samtaleformer og midlertidige dimensioner af intelligens, sjælsbevidsthed og vilje. Den bevidste ydre/indre software af begrebsmæssige energiaspekter, relative påvirkninger, submenneskelige, menneskelige og overmenneskelige relationer kommer til udtryk i mangfoldige sprog, forestillinger, discipliner og videnskaber. Forandring, vækst og omdannelse karakteriserer denne intelligente sjælsbevidsthed, der kæder Den Ene sammen med de mange. Det teoretiske spændingsfelt mellem fortid og fremtid er planetarisk bevidsthed, hvis natur er fremskridt, hvis mening er relativitet, og hvis navn er NU.

Når man tager fat på en ændring fra hierarkisk til abstrakt intelligens og fra sjælsbevidsthed til monadisk erkendelse, så skal man erstatte tænkeevnens sjælsprincip med den synteseskabende abstrakte tænkeevne, der har nye styrende teknikker, love og principper. Det er vanskeligt at forlade de ældgamle tilknytninger til sjælen, mesteren, læren og den bevidsthed, som man kender så godt. Men abstraktion er ikke et vakuum. Synteseskabende intelligens, at tænke som én, og at inkluderer sjælens visdom, er endnu mere. Man har ikke mistet den hierarkiske tænkning, men blot forladt den. I begyndelsen er abstrakt tænkning ikke vanetænkning, og muligvis kan man ikke fuldt ud forstå syntese – men man kan alligevel arbejde som én på bevidsthedens visdomsside, der skaber syntese mellem sjæl og ånd. Efterhånden som interessen langsomt skifter fra meningen med det, som man kender, til betydningen af subjektiv samhørighed, så begynder man at identificere sig langt nemmere med menneskehedens erfaring end med sine egne personlige oplevelser, der tilsyneladende er lidt tilfældige. Åndeligt fremskridt holder op med at være genstand for monadisk påvirkning, når man interesserer sig for at ville ændre sin planetariske åndelighed til solar guddommelighed.

Som aspiranter til større forståelse bryder man ud af den logiske tænknings puppe og foretager bedømmelser, der er baseret på en kombination af fænomener og informativ intelligens, uanset om det er forkert eller ej. Afhængig af menneskets kapacitet til at tænke opfattes livet som omstændigheder og lykketræf af modsatrettede positive eller negative kræfter. Når man opdager "vejen", kan den manglende integritet af sjælsbevidsthed muligvis beskrive den menneskelige erkendelse.

Som disciple bestræber man sig på at overvinde den sekventielle bevidsthed og forsøger at forstå meningen med følelser og tænkning, hjerte og sjæl. Med "to tænkemåder" kæmper man for at afbalancere det almindelige daglige liv med en kompliceret intensitet i den åndelige stræben. Uanset om man ved det eller ej, så tænker man som sjæl, efterhånden som man gradvis materialiserer sit syn på det, man mener, der er muligt. Man kontemplerer, men forstår muligvis ikke fuldt ud potentialet i Den Ene Sjæls guddommelige intelligens. Pludselig viden om både "foroven og forneden" er prøver for mennesket, og åndelige fejl beskriver graden af den hierarkiske erkendelse.

Når Djwhal Khul taler om indviede, peger han på to ting – at det er forskelligt, hvor let man hver især kan fungere med monadisk og shamballisk abstraktion, og at man kun i mindre grad giver udtryk for betydningen af en samhørighed, der ikke er baseret på enhed, men på syntese. Hvis man er villig til at arbejde som én intelligens, så frigøres man fra processen, fra symbolikken i den uforståelige, men håbefulde tale om liv, og fra at være åndeligt og intellektuelt afhængig. Efterhånden som man udvikler det abstrakte potentiale og bruger den synteseskabende intelligens, kan man gradvis fortrænge de symbolske begrænsninger i overgangen til sjælsbevidsthed. Ved at fungere som én påtager man sig rollen som formidler af selve livet. I virkeligheden er det en tilbagevenden til det kendte territorium – en tilbagevenden til monadisk erkendelse. Det er vigtigt at forstå, at når hierarkisk intelligens (kærlighed) bliver fortrængt af synteseskabende intelligens (vilje), så ser man verden som en relativitet snarere end som en dualitet, fordi perspektivet er som én. Når man viser tilstrækkelig kærlighed, er man ikke i fare for at tage tingene personligt. En stille accept af samhørighed, der er åndelig modenhed, kan bedst beskrives som shamballisk erkendelse.

"... Gruppeantahkaranaen bliver en uforstyrret kommunikationskanal direkte fra Shamballa til gruppen, fordi alle gruppens medlemmer er medlemmer af Hierarkiet. På den måde skaber de tre planetariske centre den nødvendige relation til hinanden, og endnu en stor triangel bliver en ægte fungerende aktivitet. Når det sker, vil en åbenbaring, som man overhovedet ikke kan forestille sig, manifestere sig på Jorden. En ny guddommelig kvalitet, som mennesket ikke kender noget til, vil blive afsløret, og Buddhas, Kristi og den kommende avatars arbejde vil blive overtaget af Den Ene, som både Shamballa og Hierarkiet i fællesskab har ventet på, og som Verdenslærerens lære og avatarernes lære kun har været og stadig er tågede fjerne symboler for ..."

"Den gruppe, som undervisningen henvender sig til, er derfor ikke den gruppe eller de grupper, der nu modtager oplysningerne. Undervisningen er beregnet til en senere gruppe, der vil forberede vejen. Nogle af nutidens mere fremskredne aspiranter kan blive en del af gruppen, hvis de "vandrer ydmygt med deres Gud". Det er den mest avancerede besked i alle hellige skrifter i verden, og den findes også i Bibelen. Det hentyder ikke til en ydmyghed, sådan som man normalt opfatter den. Derimod betegner det evnen til at se alt liv med en guddommelig proportionssans og ud fra en åndelig teknisk synsvinkel og (paradoksalt nok) uden nogen følelse af dualitet. Den almindelige opfattelse er forkert, for den rigtige betydning indebærer, at man accepterer og forstår hensigten på en måde, så den hengivne personlighed – styret af monaden via antahkaranaen og i samarbejde med Den Ene Gud – ikke kun vandrer omkring på Jorden som en kanal for de tre guddommelige kvaliteter (kærlighed,

vilje og intelligens), men også er en kanal for det, som de tre kvaliteter på et senere tidspunkt gør menneskeheden i stand til at sanse, vide og åbenbare.”

”Udsagnene er alvorlige og vigtige. De har et profetisk element i sig, men det er en profeti, som intet har med menneskehedens frelse at gøre. Profetien har relation til en aktiv tilsynkomst, der ifølge loven om syntese vil antyde det, som det guddommelige livs tre store planetariske centre i forening har til hensigt at åbenbare. Bag de tre guddommelige aspekter ligger der noget, der har så stor betydning, skønhed og kraft, at alle begivenheder til alle tider helt frem til nutiden ved begyndelsen af Vandbærerens tidsalder kun repræsenterer de første og indledende forberedelser.”⁵

Eksperimentel tænkning

Når man praktiserer samhørighed og identificerer sig med syntese, så bliver symbolske idéer (hierarkisk indvielse og shamballisk engagement) som åbne døre, der indbyder til at gå ind. Eksperimentel tænkning kræver særlig lang tid og stor indsats. Selvom ingen holder mennesket tilbage, udelukker det af og til sig selv fra en dybere forståelse på en så ligegyldig og fortvivlende måde, at det er sørgeligt at iagttage. Hvis man mangler enten abstrakt forestillingsevne eller åndelig bevidsthed til effektivt at inkludere sig selv som et element i den hierarkiske helhed, så udelukkes man på grund af forsømmelse. Hvis man ikke på effektiv måde kan tilslutte sig ved at meditere på mestrene og indvielserne, så udelukkes man (for et

⁵ Alice A. Bailey: *Strålerne og Indvielserne*. s. 268-69

stykke tid), og så kræves der mindre rutine i symbolsk abstraktion for at fortolke hierarkisk. Den største risiko ved hierarkisk tænkning er, hvis man "tror man tæller med", for så skaber man et selvbedrag, der er baseret på enten åndelig ambition eller ønsketænkning. Og hvis man isolerer en del af sin intelligens som vejleder eller skytsengel, så er synteseskabende tænkning ikke mulig. Når samhørighed opleves personligt og kommer til udtryk på en acceptabel måde af den abstrakte tænkeevne (der klart er mere subtil, end det man normalt oplever som rimeligt), så kan man uden risiko gå videre i et stadig større perspektiv.

Abstraktion skal i åndelig henseende forstås som en evne, der kræver fornuft, praksis, og en forstående accept af, at hjertet – sjælen – har en mental kvalitet og er det midterste princip i tænkeevnen – hierarkisk intelligens. Først når man ser alt det, man er, som aspekter af sin intelligens, så kan man arbejde effektivt med abstraktion og skabe sin egen intuitive forståelse. På det punkt er det ikke tilstrækkeligt at arbejde symbolsk "som-om" med kærlighed og lys, med brobygning og planlægning, for her kræves en esoterisk forståelse af sjælsbevidsthed og syntese. Man vil kunne opfatte visdom, når man væver sin abstrakte opfattelse af den solare erkendelses betydning sammen med sin åndelige og planetariske forståelse af samhørighed. Udholdenhed og fokus er en betingelse for at opnå succes, når man arbejder som én med synteseskabende intelligens. Efterhånden som man nærmer sig toppen af den jordiske stige og erfarer guddommelighed, så kan man vælge (på opfordring) at tilpasse sig syntese ved at tænke abstrakt "som én", eller man kan vælge (på opfordring) at blive i den åndelige sjælsbevidstheds komfortable tilbagetrækthed. Man kan vælge at skærpe sin intelligens ved at forestille sig en skabelon til samhørighed og acceptere det synteseskabende mandat til at deltage i den større forbindelse med den guddommelige intelligente vilje – eller lade være. Alle mennesker har frihed til at beslutte, hvilken mur "bevidsthedsstigen" skal stilles op ad. Hvis man vælger syntese, så åbner hierarkiske symboler sig for en direkte indre opfattelse af abstraktion, hvor tankelivet bliver tilstrækkeligt klart til, at man selv kan se Den Enes guddommelighed.

*"Når man går fra at iagttage til at kunne "se", så mister man ikke synet af de genstande, man iagttog. At "se" forstyrrer overhovedet ikke synet. Det placerer snarere mennesket i et område som geni, velvidende, at forestillingsevnen ikke skabes inde i dens eget omrids, men skaber selve omridsene. Fysikeren, der kan se og fortæller om fysik, inviterer mennesket til at se, at de former, man tror, var til stede, overhovedet ikke er former. Ved at høre om nye begrænsninger forklaret af sådan et menneske, lærer man ikke kun, hvad man skal se efter, men også hvordan man skal se den måde, som begrænsningerne kan bruges på."*⁶

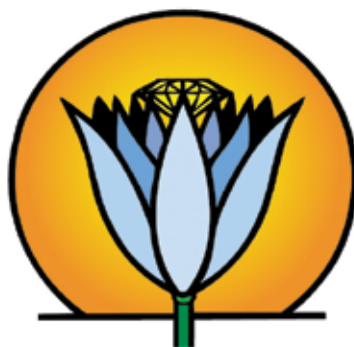
Hvis man mener, at transfiguration er en mystisk begivenhed, der pludseligt eller rent magisk vil transformere et menneske, så kræves der sandsynligvis en mere abstrakt forståelse. Man bliver ved med at afprøve perspektivet om samhörighed, og desuden om tankerne om syntese viser sig at være sande eller forkerte – og glæden bliver at iagttage omdannelsen af den klare erkendelse. Ligesom man løbende prøver nyt tøj, på samme måde prøver man også løbende de åndelige principper

⁶ James P. Carse: *Finite and Infinite Games*, p. 70

og guddommelige love (efterhånden som man studerer dem til bunds) og ser det endelige perspektiv fra forskellige synsvinkler med den forståelse, at når man kan se tingene i netop det rigtige lys – shamballisk lys – så vil de passe. Og det gør de!

Når man identificerer sig med samhørighed og væren og udforsker nye tankebaner, der passer til guddommelighed og evighed på en sådan måde, at afklaring bliver resultatet, så "ser" man hinanden som én – ikke på en negativ (symbolsk) måde, og ikke på en positiv (hierarkisk) måde, men på en objektiv (synteseskabende) måde. Alt er muligt, fordi samhørighed er menneskets skæbne.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk